Tämä teksti on pätkä romaanistani, jota työstän, joten älkääkö ihmetelkö, jos jotain asiaa ei ole selitetty (koska se on selitetty kirjassa aikaisemmin). Mutta pidemmittä puheitta, nauttikaa ja antakaa palautetta, kiitos! ---- Vaelsin tutkimuslaitoksen käytäviä ja aloin taas huolestua, kun missään ei ollut ketään ihmisiä. Menin muutamista ovista läpi, kunnes vastaani tuli hissi. Ajattelin, että Robert olisi vielä tuon vedenkerääjän luona, joten voisin hänelle ilmoittaa ongelmista ja pyytää apua. Astuin siis hissiin ja painoin painikkeesta, josta pääsisin kerrokseen, missä kehitysosasto oli. Hissi tärähti onneksi liikkeelle, mutta täälläkään ei palanut, kuin yksi punainen valo hissin nurkassa, mikä oli hyvin pelottavaa. Lopulta hissi pysähtyi. Sitten tavallinen kattovalo syttyi ja kellon kilahduksen myötä ovi avautui. Täällä valot toimivat edelleen ihan normaalisti, mikä oli todella helpottavaa. Astuin hissistä ulos ja aloin tutkia paikkoja. Tämä oli selkeästi eri paikka, kuin missä aikaisemmin olin, enkä huomannut edes katsoa mihin suuntaan oli itseasiassa menossa. Yhtäkkiä vastaan tuli aseosasto. Tämä oli todella jännittävää – ja omituista: tutkittiinko täällä aseteknologiaakin? Minua alkoi hieman pelottaa ja kauhistelin mielessäni, että mitähän kaikkea muutakin täällä mahdetaan tutkia. Sitten vastaan alkoi tulla ihmisiäkin ja törmäsin jonkinlaiseen kahvilaan. Huomasin hikoilevani hermostuneisuuksissani, sillä tiesin vähän liiankin hyvin, että minun ei kuuluisi, enkä todennäköisesti saisi, täällä olla. Nielaisin syvään ja pyyhin hikoilevaa otsaani. Otin syvään henkeä ja koitin näyttää mahdollisimman paljon siltä, kuin tietäisin mihin olin menossa. Kävelin kahvilan ohi ja lattiaan ilmestyi keltainen viiva, joka ohjasi ydinasepuolelle. Nyt mielenkiintoni heräsi toden teolla ja vaikka äsken vielä ajattelin vain etsiväni jonkun, joka osaisi ohjata minut Robert Boriksen luo, ajattelinkin haluavani mennä katsomaan, mitä täällä oli. Seurasin keltaista viivaa, käännyin pariin otteeseen ja päädyin taas lasisille parioville, jonka vieressä oli tyypilliseen tapaan vartija. Katselin häntä etäältä ja huomasin, ettei hän ollut ihan terävimmillään. Mies istui kyyryssä tietokoneensa ääressä ja teki sillä jotain, välillä hörppien kahvistaan ja mussuttaen munkkiansa. Tarkistin vielä kulkukorttini ja V1 edelleen vilkkui siinä. Ajattelin, että voisin päästä ovista läpi vain näyttämällä lätkää ja jos menisin tarpeeksi rauhallisesti, vartija ei osaisi epäillä, että en edes kuulu tänne. Vedin taas syvään henkeen, nielaisin ja päätin jatkaa kävelyäni. Suoristin selkäni ja avasin laseilleni jonkin tekstitiedoston, jota esitin lukevani. Lähestyin lasiovia ja sydämeni alkoi jyskyttää. Tunsin, kuinka olin taas tekemässä jotain hyvin väärää ja minusta alkoi tuntua, että ovet eivät lähestyneet ollenkaan. Olin varma, että vartija näkisi bluffini läpi. Hiki alkoi valua ohimoitani pitkin. Pyyhin hiet nopeasti, mutta rauhallisesti pois, ja tarkkailin vartijaa taukoamatta. Innostuin jo hieman, koska hän ei edes nostanut katsettaan. Aloin hymyillä mielessäni, sillä saavuin jo oville. Näytin lätkääni ovien lukolle, mutta sitten: Bibiip, kuului piippaus, lukko välähti punaisena, eivätkä ovet auenneet. Sydämeni tuntui lakkaavan lyömästä ja kurkkuni alkoi kuristua kasaan. Katsoin lätkääni ja tuo V1 vilkkui yhä, mutta ei sitten kai tarkoittanutkaan täysiä oikeuksia jokaiselle osastolle. Käännyin vartijaa kohti, joka nosti päänsä tiskin takaa ja olin varma, että jäin kiinni. Sitten hän vain tokaisi, että heillä on taas ollut jotain ongelmia kulkulupien kanssa ja painoi nappulaa, jolla ovet avautuivat manuaalisesti. Nyökkäsin mitään sanomatta ja kiirehdin paniikissa ovien toiselle puolelle. Päästyäni nurkan taakse kumarruin seinää vasten ja aloin huohottaa, kuin olisin pitänyt hengitystä liian kauan. Päästäni alkoi valua hikipisaroita, jotka kastelivat lattian. Hiukseni kostuivat hiestä ja pyyhin kasvojani ja hiuksiani hihoihini. Voi luoja, kauhistelin ensin itsekseni, mutta nyt kun tilanne oli kuitenkin ohi, aloin melkein nauraa. Helpotuin, sillä en ollut uskoa, että pääsin juuri todella synkän ja salaperäisen tutkimuslaitoksen suljetulle ja varmasti hyvin tarkoin varjelulle osastolle. Tämä adrenaliinipurkaus oli aivan uskomaton tunne! Rauhoituttuani mielenkiintoni taas kasvoi ja päätin käydä katsomassa, mistä

tässä paikkassa oli kyse. Jatkoin käytävää jälleen eteenpäin ja seurasin tuota keltaista viivaa. Molemmin puolin käytävää tuli vastaan useita huoneita isoine ikkunoineen. Osassa huoneista oli vain tietokoneita ja tutkijat katselivat niitä ja keskustelivat keskenään. Osa huoneista näyttivät, kuin koulun luokkahuoneilta: niissä oli useita tuoleja pulpettien ääressä ja huoneiden perällä tauluja ja valkokankaita. Sitten käytävä haarautui ja teksti seinässä osoitti oikealle olevan ’testausalue 1’. Päätin seurata sitä ja se päättyi vähän matkan päässä hissille. Näytin taas kulkulupaa, mutta se ei hyväksynyt sitä – omituista, mietin. Ehkä tekemäni muutos ei tosiaan antanutkaan turvallisuusluokitukselleni pääsyä ihan kaikkialle. Hissin vieressä oli kuitenkin tietokone, jota aloin sitten selailla. Se tietysti vaati sisäänkirjautumista, mutta onneksi tunsin käyttöjärjestelmän. Jokusen minuutin sitä tutkittuani vihdoin onnistuin hakkeroimaan kirjautumisen ohi ja pääsin käsiksi koneen toimintoihin. Selailin sitä hetken aikaa ja sitten löysin toiminnon ’tilaa hissi’. Painoin sitä ja hissien ovien takaa alkoi heti kuulua ääntä. Sitten kuulin käytävältä ihmisten puhetta ja askelten tulevan minua kohti. Paniikki iski taas ja kirjauduin äkkiä koneelta ulos ja käännyin odottelemaan hissiä. Kaksi miestä saapui viereeni. Toinen heistä meinasi tilata hissi, mutta huomasikin sen olevan jo tulossa, jolloin palasi toisen vierelle ja he jatkoivat juttuaan keskenään. Olin kuolla jännityksestä ja jouduin taistelemaan mieleni kanssa, että pystyin olemaan paikallani. Luulin, että jäisin varmasti kiinni, koska minulla ei ollut valkoista tohtorin takkia, kuten kaikilla muilla tässä paikassa. Hiki jatkui valumistaan ja pyyhkiä otsaani koettaen kaikkeni, etten vaikuttaisi hermostuneelta. Sitten miehet saivat juttunsa päätökseen ja oloni oli entistäkin tukalampi. Jalkani alkoivat täristä ja tuijotin ruutua hissin ovien vieressä laskien sekunteja mielessäni, koska hissi saapuisi. Ja sitten, kello kilahti ja ovet avautuivat. Samalla sekunnilla ampaisin hissiin ensimmäisenä, jotta voisin hissimatkan seisoa tohtorien takana, missä olisi edes vähän rennompaa olla. Nojasin selkä vasten hissin takaseinää ja katselin kauhuissani miehiä, jotka katselivat minua takaisin vähän hämmentyneen näköisenä. Sitten toinen heistä kysyi, olenko yksi niistä uusista kavereista. Olin alkuun ihan kauhusta jäykkä, mutta valehtelin vihdoin myöntävällä vastauksella. Hissimatka alkoi täydessä hiljaisuudessa, enkä huomannut edes taputtavani jalallani hissin lattiaa ennen kuin toinen miehistä katsoi sitä kiinnostuneena. Hän sitten kysyi, olinko vähän hermostunut, mihin vastasin kiusallisesti naurahtaen taas myöntävästi. Hän sitten vakuutti, ettei minun tarvitsisi jännittää. Tämä oli kuulemma kaikki tarkoin suunniteltu ja tällä kertaa ei pitäisi mennä mitään pieleen. Ihan kuin tuon olisi pitänyt rauhoittaa minua. Loputtomalta tuntuva matka vihdoin päättyi ja taas kellon kilahduksen myötä ovet aukesivat. Toinen miehistä totesi ajoituksemme olevan hyvä ja he poistuivat hissistä. Kerkeisimme kuulemma juuri näkemään koelaukaisun. Otin syvään henkeä ja astuin varovaisesti ulos heidän perässään. Saavuimme valtavaan paikkaan, kuin laivan ohjaamoon. Rakennuksen koko etuseinä oli ikkunaa ja parvella oli kymmeniä tutkijoita katselemassa ulos, tasaista autiomaata. Heidän takanaan oli useita paneeleita ja tietokoneita, joiden ääressä lisää tutkijoita. Olin kerennyt ihmetellä paikkaa ihan vain hetken, kun alkoi kuulutus, jossa sanottiin, että kokeen aloitukseen olisi yksi minuutti. Sitten ikkunat alkoivat tummentua, kuin ne olisivat olleet valtavat aurinkolasit. Sitten kuulutus jatkui: 10…, 9…, 8…. Sydämeni alkoi taas hakata ja en enää pysynyt pystyssä, joten jouduin ottamaan tukea seinän vieressä olleesta kaiteesta. 5…, 4…, 3…, 2…, 1…. Laukaisu, kuulutettiin. Ja samassa, ulkona näkyi silmiä sokaiseva välähdys, jota seurasi pieni tulipallo, joka alkoi kasvaa ja nousta ylöspäin. Sitten tuli hälveni ja se muuttui mustaksi savuksi, joka nousi ylöspäin muodostaen lopulta ydinpommille tyypillisen sienipilven. Sitten koko paikka tärähti, kun paineaalto saavutti meidät ja olin tipahtaa polvilleni. Kauhistuin ajatuksesta, että täällä oikeasti tutkittiin ja räjäytettiin ydinpommeja. Menin kauhusta valkoiseksi, vaikka toisaalta ydinpommi olikin siisti,

minua pelotti sen todellisuus ja en voinut olla ajattelematta, että tästä ei voi seurata mitään hyvää. Että ydinpommeja testaan näin lähellä kotiani. Olihan se tiedossa, että monet suurvallat olivat taas toisen kylmän sodan myötä alkaneet testailla ydinaseita ja valmistautumaan ydinsotaan, mutta tämä kaikki iski nyt tajuntaani täysin todellisena. Minusta tämä melkein jo tuntui sodan syttymiseltä. Ajattelin, että minun on pakko päästä pois täältä ja välittömästi.